

[Ministeren for handel, industri og søfart.] lem hr. Henry L. W. Jensen udmærket, at det er en meget, meget sjælden undtagelse, at dette ankenævns indstilling ikke følges. Det sker næsten ikke. Det er mig derfor lidt svært at se, at der i denne sag skulle ligge noget, der kunne bevise, at der ikke var retssikkerhed i landet.

Det ærede medlems næste ankepunkt var, at når man endelig fik disse sager for ankenævnet, lå det sådan, at man fra varedirektoratet havde en anderledes god anledning til at forsvare sin sag, end den klagende part havde til at forsvare sin sag, idet varedirektoratet kunne fremlægge argumenter og dokumenter, som modparten ikke fik at se. Det er rigtigt, at sådan har det været, men som det ærede medlem også selv indrømmede, sådan er det ikke mere. Han kan kræve offentlig procedure i sagen. Den ændring er gennemført i loven, at en offentlig procedure finder sted, og fra varedirektoratets eller myndighedernes side må der ikke forelægges dokumenter i sagen for nævnets dommere, som klageren ikke selv kan forlange at få udleveret. Men så er der da skabt den mest fuldkomne retssikkerhed, der kan skabes. Hvad har det ærede medlem at anke over?

Det ærede medlem kom så ind på at omtale, at han har hørt om et tilfælde, hvor en funktionær i varedirektoratet har sagt til en mand — nu citerer jeg vist ikke ordret, men jeg tror, det dækker, hvad det ærede medlem sagde: lad være at søge mere, for så længe jeg sidder her, får De ikke Deres ansøgning igennem. Ja, men det er da, hvad jeg har sagt til snesevis af erhvervsdrivende, der er kommet op til mig. De har været med deres sag i varedirektoratet, de har været med sagen i handelsministeriet, måske ovenikøbet i rigsdagens vareforsyningsudvalg, nu kommer de til mig i torsdagsmodtagelsen og fremlægger deres sag, og så må jeg ikke så sjældent sige til vedkommende importør eller industridrivende: lad være at søge mere i den sag, det er håbløst, De spilder Deres tid og min tid, der er ikke mere at gøre. Det er da rimeligt, at man, hvor der er saglige grunde derfor, må sige noget sådant til en mand. Hvis det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen ville antyde — nu forstår jeg, at det ærede medlem ikke ønsker at komme med antydninger, derfor tror jeg heller ikke, at han ville antyde —, men hvis det ærede medlem ville antyde, at den pågældende funktionær i varedirektoratet ikke kunne lide den pågældende importør, ikke kunne lide hans næses façon eller farven på hans

slips, og at han derfor siger: så længe jeg sidder her, får De ikke noget gennemført, så er det jo en meget alvorlig anklage. Jeg tror altså ikke, det ærede medlem ville antyde noget. Ellers må jeg have navnet på den pågældende og have sagen oplyst. Det er klart, at en funktionær i et offentligt kontor ikke kan sidde som en kinesisk mandarin og uddele gunstbevisninger eller nægtelser, efter som han kan lide de folk, der kommer på hans kontor, eller ikke. Enhver sag må behandles efter fuldkommen saglige regler og ikke på nogen som helst anden måde. Men jeg forstod også, at det ærede medlem ikke ville antyde noget i den retning. Hvis han ville det, ønsker jeg, at det må blive sagt direkte, og at jeg må få sagen udleveret. Det er klart, det er alvorligt; noget sådant kan ikke tolereres indenfor dansk administration, og det vil heller ikke blive tolereret.

Så skulle vi naturligvis høre om briketterne og hestene til Østzonen. Det er en sag, der for tiden er til behandling. Vi har allerede behandlet den i rigsdagens vareforsyningsudvalg og skulle behandle den videre i et kommende møde, men der er jo ikke noget i vejen for, at vi også her kan tale om den. Det er klart, at er der noget, vi ud fra danske økonomiske synspunkter er interesserede i, er det at sælge heste, som vi ikke selv har brug for, og som spiser vort foder, for i stedet at få gode østtyske briketter, som har vist sig at være særdeles velegnede til at brændes i danske ovne, kakkellovne og komfurer. Vi har allerede gjort mange af den slags forretninger. Der er gået, jeg tror jeg kan sige adskillige tusind heste til Østpreussen, Rusland eller Polen, og vi har fået briketter til gengæld. Mange danske landbohjem har i denne vinter haft en fornøjeligt buldrende kakkellovn ved hjælp af østtyske briketter, som er bragt hjem på den måde. Vi står nu overfor en ny forretning af den art, og det, der var vor opgave fra myndighedernes side, var først og fremmest at få sagen i orden med russerne. Det har vi fået; alt er klappet og klart; vi kan eksportere heste svarende til en import på 100 000 tons østtyske briketter, og måske har vi mulighed for at drive forretningen videre. Men der har desværre vist sig en vanskelighed, ikke under de danske myndigheders forhandling med de russiske myndigheder, men under forhandlingen mellem de to forretningsparter indbyrdes. Overfor hinanden står her på den ene side briketimportørerne og på den anden side hesteeksportørerne, og vi ved jo, hvordan hestehandlere er. De vil have den højst